

XIII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 2Kn 4:8-10.14-16a)

Lugemine teisest Kuningate raamatust:

Ühel päeval läks Eliisa Suunemisse ja seal oli üks rikas naine, kes kutsus teda enda poole söömaajale. Sellest ajast, kui Eliisa sealt kandist läbi läks, astus ta edaspidi iga kord selle naise juurde sisse einet võtma. Aga naine ütles oma mehele: “Ma tean, et see inimene, kes meie juures käib, on püha jumalamees. Seadkem ometi korda üks katusekamber, pangem sinna voodi, laud ja tool ning küünlajalg, et siis kui ta meile tuleb, võiks ta seal omaette olla.”

Kord kui Eliisa jälle nende juurde tuli, küsis ta ühe teenri käest, mida ta võiks tema emanda heaks teha. Teener vastas: “Vaata, tal ei ole poega ja tema mees on vana.” Siis käskis Eliisa, et ta oma emanda kohale kutsuks. Ja emand tuli ning seisis uksele. Aga Eliisa ütles talle: “Vaata, järgmisel aastal, kui ma siia tulen, hoiad sina süles oma poega.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 89:2-3. 16-17. 18-19 R:2)

R: Issanda heldusest ma laulan igavesti.

Issanda heldusest ma laulan igavesti,
põlvest põlve kuulutan valjul häälel sinu ustavust.

Ma tunnistan: Sinu heldus kestab igavesti,
Sinu ustavus püsib taevas kindlalt.

R:

Õnnis on rahvas, kes oskab hõisata,
kes kõnnib Sinu palge valguses.
Sinu nime üle on nad rõõmsad iga päev,
Sinu õigluse pärast nad hõiskavad.

R:

Sina oled nende ilu ja vägevus,
oma armus oled Sa teinud suureks me jõu.

Meie kilp on Issanda päralt,
Issanda Püha ja meie Kuninga päralt.

R:

(Teine lugemine Ro 6:3-4.8-11)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, kas te ei tea, et kõik, kes me iganes oleme ristitud Jeesuses Kristuses, oleme ristitud tema surmas. Ühes temaga oleme meiegi ristimise kaudu surma maetud, et nii, nagu Kristus on surnuist üles äratatud Isa kirkuse väel, nõnda võiksime meiegi elada uut, tõelist elu. Kui me nüüd oleme ühes Kristusega surnud, siis võime uskuda, et ka meid ootab elu ühes temaga. Sest me teame, et Kristus on juba surnuist üles äratatud ega sure enam kunagi, ja surmal ei ole võimu tema üle. Kui ta suri, siis suri ta patule ainsa korra, aga kui ta elab, siis elab ta Jumalale. Nõnda arvake teiegi end patule surnud olevat, et te võiksite elada Jumalale Jeesuses Kristuses.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 15:15b)

Halleluuja. Mina olen teid kutsunud sõpradeks,
sest ma olen teile ilmutanud kõik, mis ma olen kuulnud oma Isalt. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 10:37-42)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Kes armastab oma ema või isa enam kui mind, see pole mind väärt, ja kes armastab oma poega või tüdarta enam kui mind, see pole mind väärt. Ning kes ei võta oma risti ega käi minu järel, see ei ole mind väärt. Aga kes elust kinni hoiab, see kaotab selle, kes aga oma elu kaotab minu pärast, see jääb elama.
Kes teid vastu võtab, see võtab mind vastu, ja kes minu vastu võtab, see võtab vastu tema, kes ta mind on läkitanud. Kes võtab prohveti vastu tema prohveti nime pärast, see saab prohveti palga ja kes võtab vaga inimese vastu sellepärast, et see inimene on vaga, saab vaga inimese palga. Aga kes iganes annab ühele neist silmapaistmatutest juua karikataie külma vett, tema jüngriseisuse pärast – tõesti ma ütlen teile, see ei jää ilma oma palgast.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, legendi järgi oli Kristuse rist tehtud koguni kolmest puust: post olevat olnud seedrist, ristpalk küpressist, ning jalgade tugi palmipuust; pakutud on ka kontpuud ja oliivipuud. Piiblist me risti jaoks kasutatud puidu kohta küll mingit viidet ei leia – ilmselt põhjusel, et seesugune teadmine on igas mõttes üleliigne. Pealegi kui Jeesus juba sündis loomatallis, mitte uhkeimas kuningalossis, siis seda tõenäolisemalt oli tema rist tehtud lihtsalt kohapeal kõige kättesaadavamast puust: piiniast ehk lõunamaa männist.

Seega tuleks küsimusi esitades alati kaaluda, kas me nende vastuseid ikka üldse vajame ning kas pole siis ka päris ükskõik, kas need vastused on lõpuks õiged või valed. Me loeme patutunnistuse...

Jultus

Armsad õed ja vennad, vanasti kirjutati raamatuid käsitsi, ja käsitsi käis ka nendest koopiate valmistamine. Inimene ei ole aga masin, ja kui mõni lause tundus kopeerijale segane, siis vahel tegi ta teksti muudatuse – jättis midagi ära või kirjutas juurde, nii et sõnum hakkas talle endale tunduma paremini arusaadavana. Sama seika võib täheldada ka tõlgete puhul. Nii on erinevatel aegadel tehtud ümberkirjutustes sageli kohti, mis on ühes käsikirjas hoopis teistmoodi üles tähendatud kui teises. Oluline on ka ära märkida, et suurem osa iidsetest käsikirjadest on üldse kaduma läinud – lihtsalt ära kulunud või õnnetult hävinud. Näiteks kogu esimesest aastatuhandest on säilinud ainult kuni 400 pühakirja-dokumenti, sealhulgas ainult üks täispiibel: nn Codex Sinaiticus neljandast sajandist. Suuremat osa sellest käsikirjast säilitatakse Londoni British Library's ja üksikuid fragmente veel kolmes paigas üle maailma.

Kõigele vaatamata usume, et tekst, mida me loeme tänapäeva trükitud piiblist, on autentne, Jumala poolt inspireeritud ilmutus. Miks? Sest Jumal teab ja juhib ka protsessi, kuidas prohvetitele, apostlitele ja evangelistidele ilmutatud sõnumid läbi ajaloo muutuvad ning järgmiste põlvedeni jõuavad. Seega oleks ohtlik läheneda pühakirjasõnumile teadusliku kõrkuse vaimus, ning kuulutada kergekäeliselt osi sellest kirjaveaks või hilisemaks lisandiks.

Piibli sõnumist leiame aga vahel huvitavaid lünki, mida mingi osa meie mõistusest tahaks otsekohe täiendada hakata. Nii ka tänases evangeeliumis. Kuigi Jeesuse peakäsu teine pool kõlab: “Armasta ligimest nagu iseennast!”, räägib Jeesus siinkohal Jumala armastamisest üle kõige – kuni sinnamaani, et sellest tuleneb lausa vihkamine oma lähedaste vastu. Kuid vanemate ja laste kõrval ei maini Jeesus millegipärast abikaasat. Mida see võiks tähendada?

Jumalat tuleb armastada mitte sõnadega, vaid tegudega. Täiskasvanuks saades tuleb iseseisvuda, vaadata ettepoole, võõrutada end vanast, ja püüda teha midagi paremini kui meie vanemad. Samuti tuleb hiljem oma laste suureks saades anda neile ettevalmistus ja vabadus, et nad mõistaksid iseseisvumist lausa kohustusena minna oma teed.

Inimene ise ja tema abikaasa jäävad sinna keskele – vanemate ja laste vahele. Sinna jääb meie elutöö kese; sinna jäävad inimesed, kellest ei tohi võõrduda, kellest sõltub ka meie jumalasuhe, kellega koos saab armastada Jumalat üle kõige.

Armsad õed ja vennad, ühiskonna tugevus algab perekonnast, millest sõltub inimeste usaldusväärsus – nii vanematena, lastena, kui partneritena. Samas me teame, kui hapraks on muutunud inimsuhted, ka peresuhted – kui kergekäeliselt minnakse lahku, kui mõtlematult alustatakse uusi suhteid. Selles suures segaduses kaotab inimene võime armastada, nii et talle jääb ainult hirm... Ja vihkama hakkab ta mitte ainult oma vanemaid ja lapsi, mitte ainult oma partnereid, vaid ka iseennast – ja lõpuks oma Jumalatki.

Minevikku ei saa kahjuks muuta: mis on tehtud, see on tehtud, mis on läinud, see on läinud. Tulevikus saab aga mõndagi muuta, kui me oleme vahepeal õppinud esitama õigeid küsimusi, tunnistama endale oma vigu. Mõelgem järele, mida me saame reaalselt parandada, ja missuguste vigade parandamine võib veel rohkem kahju teha kui minnalaskmine. Vahel on pigem mõttekas minna edasi ja leida uusi võimalusi oma minevikueksimuste heastamiseks... Aamen.